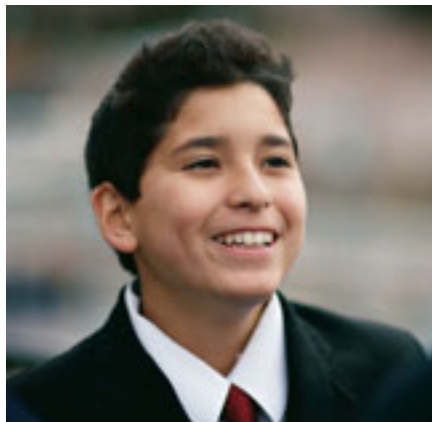

úspěšných operacích a několika týdnech hospitalizace se mohla vrátit domů. Daří se jí dobře a neustále směřuje k plnému zotavení. Minulou sobotu se zúčastnila generálního shromáždění Mladých žen a tento víkend by ráda navštívila jedno nebo dvě zasedání. Přesněji řečeno – na poslední chvíli řekla: „Jdu dnes!“ A je tady! Ona i já vyjadřujeme hlubokou vděčnost našemu Nebeskému Otci a vám všem za vaše modlitby a přání dobra.

Bratři a sestry, sešli jsme se zde, abychom byli poučeni a inspirováni. Víτάme ty z vás, kteří jste v Církví noví. Jiní z vás zápasíte s problémy, těžkostmi, zklamáním nebo s nějakou ztrátou. Máme vás rádi a modlíme se za vás. Během následujících dvou dnů budou přednesena mnohá poselství, která pokrývají různé náměty z evangelia. Tito muži a ženy, kteří k vám budou promlouvat, vyhledávali pro poselství, jež přednesou, pomoc nebes.

Modlím se o to, abychom byli naplnění Jeho Duchem, zatímco budeme naslouchat a učit se. Aby tomu tak mohlo být, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána a Spasitele, amen. ■

President Boyd K. Packer
President Kvora Dvanácti apoštolů

Moc kněžství

Kněžství nemá potřebnou sílu, kterou má mít, a nebude ji mít, dokud moc kněžství nebude pevně zakotvena v rodinách.

Mé poselství je určeno otcům rodin a rodinám v celé Církví. Před lety jsme pod vedením presidenta Harolda B. Leeho začali slaďovat církevní zásady. President Thomas S. Monson tehdy řekl: „Dnes jsme se utábořili před největší skupinou hříchů, neřestí a zla, která se kdy před námi objevila. ... Bojový plán, s jehož pomocí bojujeme za záchranu lidských duší, není náš. [Přišel skrze] inspiraci a zjevení od Pána.“¹

Během oněch let slaďování se změnila celá provozní struktura Církvě. Přepřacovaly se všechny církevní osnovy. Přeformulovaly se cíle jednotlivých organizací a jejich vzájemný vztah. Klíčovým slovem během těchto let slaďování a strukturálních změn bylo *kněžství*.

President Monson mluvil také o Gedeonovi – hrdinovi ze Starého zákona. Gedeon byl vybrán, aby vedl izraelská vojska čítající tisíce mužů. On si z nich však vybral pouze 300 mužů.

Gedeon si své rekruty vybíral zajímavým způsobem. Když se muži chtěli u pramene napít vody, většina z nich se sehnula až k vodě. Tyto muže Gedeon přešel. Někteří si však nabrali vodu do dlaní a pili, přičemž zůstali stále ve střehu. To byli ti,

kteří si Gedeon vybral.²

Žijeme v době „války, pověstí“ o válkách a [zemětřesení] na různých místech.“³ Jak bylo prorokováno, „celá země [je] ve zmatku“⁴ a „Satan je všude v zemi“⁵. Snaží se zničit vše, co je dobré a spravedlivé.⁶ Je to Lucifer, jenž byl vyvržen z přítomnosti Boží.⁷ I přesto jsme však ohledně toho, co leží před námi, velmi optimističtí.

Jak uvádějí písmo, Gedeonova malá armáda byla úspěšná proto, že „[stáli] každý na místě svém“⁸.

Tato „dispensace plnosti časů“⁹ byla zahájena zjevením Otce a Syna chlapci Josephu Smithovi.¹⁰ Později anděl Moroni ukázal Josephovi místo, kde byly zakopány desky obsahující Knihu Mormonovu.¹¹ Joseph obdržel moc k jejich přeložení.¹²

Při překládání narazili Joseph a Oliver Cowdery na zmínku o křtu. Modlili se, aby poznali, co mají udělat.¹³ A zjevil se jim andělský posel – Jan Křtitel. Předal jim Aronovo kněžství, „které drží klíče služby andělů a evangelia pokání a křtu ponořením na odpuštění hříchů“¹⁴.

Později se jim zjeví apoštolové Petr, Jakub a Jan, kteří byli Pánovi během Jeho služby nejbližší, a předali Josephovi a Oliverovi vyšší kněžství¹⁵,

neboli „[Svaté kněžství] podle řádu Syna Božího“¹⁶. Toto kněžství, jak uvádějí písmo, bylo pojmenováno podle Melchisedecha – velikého vysokého kněze, jemuž Abraham platil desátky.¹⁷

To pak byla jejich pravomoc. Díky klíčům kněžství měli přístup ke všem mocem nebes. Bylo jim přikázáno, aby evangelium přinesli všem národům.¹⁸

Nikdy nebylo snadné žít podle evangelia Ježíše Krista. Nebylo to snadné v době Jeho života, a nebylo to snadné ani v počátcích Církve. Prvotní Svátí byli vystaveni nepopsatelnému utrpení a protivenství.

Dnes je tomu již více než 180 let od doby, kdy bylo kněžství znovuzřízeno. Nyní čítáme téměř 14 milionů členů. Ale i tak nás je v porovnání s miliardami lidí na zemi jen nepatrný zlomek. Ale jsme, kdo jsme, a víme, co víme, a naším úkolem je jít vpřed a kázat evangelium.

Knihy Mormonova jasně uvádí, že nás nikdy nebude příliš mnoho. Ale máme moc kněžství.¹⁹

Prorok Nefi napsal: „A stalo se, že jsem spatřil církev Beránka Božího, a bylo jich málo ...; nicméně spatřil

jsem, že církev Beránkova, což byli svatí Boží, byla také po celé tváři země; a jejich panství na tváři země byla malá.“²⁰

President Joseph Fielding Smith řekl: „I když by někdo mohl říci, ... že je nás pouhá hrstka ve srovnání se ... světem, můžeme být přirovnáni ke kvasu, o němž mluvil Spasitel, a který nakonec zkvasí, [neboli pozvedne] celý svět.“²¹

Můžeme mít – a v příhodném čase určitě mít budeme – vliv na celé lidstvo. Bude jasné, kdo jsme, a jaký je náš cíl. Může se to zdát beznadějně; je to nesmírně obtížné; ale je to nejen možné, ale především jisté, že boj proti Satanovi vyhraje.

Před lety jsem pronesl proslov nazvaný „Co by měl vědět každý starší – základní informace o zásadách kněžské správy“. Později, když měl být proslov otištěn, jsem název změnil: „Co by měl vědět každý starší – a také každá sestra“.²²

Přidal jsem do názvu sestry, protože je pro všechny velmi důležité, aby rozuměli tomu, co se od bratří očekává. Jestliže nezískáme pozornost matek,

dcer a sester – které mají vliv na svého manžela, otce, syny a bratry – nemůžeme činit pokrok. Jsou-li sestry opomíjeny, je kněžství velmi oslabeno.

Kněžství je pravomoc a moc, kterou Bůh uděluje mužům na zemi, aby jednali v Jeho zastoupení.²³ Je-li kněžská pravomoc používána správně, dělají nositelé kněžství to, co by dělal Bůh, kdyby tu byl osobně přítomen.

V rozdělování *pravomoci* kněžství jsme velice úspěšní. Kněžskou pravomoc máme zavedenou téměř všude. Po celém světě máme kvora starších a vysokých kněží. Ale k rozdělování *pravomoci* kněžství dochází podle mého názoru rychleji než k rozdělování *moci* kněžství. Kněžství nemá potřebnou sílu, kterou má mít, a nebude ji mít, dokud *moc* kněžství nebude pevně zakotvena v rodinách, jak má být.

President Harold B. Lee prohlásil: „Zdá se mi zcela jasné, že Církev nemá, a nikdy neměla, *na vybranou* – musí ještě větší měrou pomáhat *rodině* naplňovat *její* božské poslání – nejen proto, že je to řád nebes, ale také proto, že je to to *nejpraktičtější*, co můžeme pro naši mládež udělat – pomoci

zlepšit úroveň rodinného života v domovech Svatých posledních dnů. Ať jsou naše mnohé programy a organizační úsilí jakkoli důležité, *nemají* domov nahrazovat, ale *podporovat*.“²⁴

President Joseph F. Smith učinil toto prohlášení týkající se kněžství v domově: „V domově pravomoc předsedat spočívá vždy na otci a v žádné záležitosti domova a rodinných věcech není pravomoci vyšší. Abych tuto zásadu uvedl na příkladu, bude snad stačit jeden příběh. Někdy se stává, že starší jsou požádáni, aby dali požehnání členům nějaké rodiny. Mezi tyto starší mohou patřit presidenti kůlů, apoštolové nebo dokonce členové Prvního předsednictva Církve. Není správné, aby za těchto okolností otec ustoupil stranou a očekával, že starší budou řídit vykonání tohoto důležitého obřadu. Otec je přítomen a je jeho právem a povinností, aby předsedal. Má vybrat jednoho, který provede pomazání olejem, a dalšího, který bude pronášet modlitbu, a nemá mít pocit, že když jsou přítomny předsedající autority Církve, je tím pádem zbaven svých práv řídit udělení tohoto požehnání evangelia ve svém domově. (Je-li otec nepřítomen, má matka požádat o vedení přítomnou předsedající autoritu.) Otec předsedá u stolu, při modlitbě, a poskytuje obecné vedení týkající se života své rodiny, ať už je přítomen kdokoli.“²⁵

Během války ve Vietnamu jsme uspořádali řadu zvláštních shromáždění pro členy Církve povolané k vojenské službě. Po jednom takovém shromáždění v Chicagu jsem stál vedle presidenta Harolda B. Leeho, když mu jeden ušlechtilý mladý Svatý posledních dnů řekl, že se chystá navštívit rodinu a poté má příkaz odjet do Vietnamu. Požádal presidenta

Leeho, aby mu dal požehnání.

K mému velikému překvapení president Lee řekl: „To požehnání by ti měl dát tvůj otec.“

Chlapec velmi zklamaně řekl: „Můj otec ani neví, jak se požehnání dává.“

President Lee odpověděl: „Jdi domů, chlapče, a řekni otci, že odcházíš do války a chceš, abys od něj dostal otcovské požehnání. Pokud nebude vědět jak, řekni mu, že budeš sedět na židli. On může stát za tebou, položí ti ruce na hlavu a řekne cokoli, co mu přijde na mysl.“

Mladý voják pak smutně odešel.

Asi po dvou letech jsem ho potkal znovu. Nepamatuji si kde. Připomněl mi tento zážitek a řekl: „Udělal jsem, co mi bylo řečeno. Vysvětlil jsem otci, že budu sedět na židli a že mi má položit ruce na hlavu. Oba jsme byli naplnění mocí kněžství. To mi poskytlo sílu a ochranu v oněch nebezpečných měsících v boji.“

Při jiné příležitosti jsem byl v jednom vzdáleném městě. Po skončení konference jsme vysvěcovali a ustanovovali vedoucí. Když jsme skončili, president kůlu se zeptal: „Můžeme vysvětit starším jednoho mladého muže,

jenž odchází do misijního pole?“

Odpověď samozřejmě zněla ano.

Když šel tento mladý muž dopředu, pokynul na tři bratry, aby ho následovali a stáli v kruhu při jeho vysvěcení.

Všiml jsem si, že v zadní řadě sedí přesná kopie tohoto chlapce, a zeptal jsem se: „To je tvůj otec?“

Mladý muž řekl: „Ano.“

Řekl jsem: „Vysvěti tě tvůj otec.“

On však odvětil: „Ale já už jsem požádal jiného bratra, aby mě vysvětil.“

A já jsem řekl: „Mladý muži, vysvěti tě tvůj otec, a ty budeš za tento den Pánovi navždycky vděčný.“

Pak otec přišel dopředu.

Ještě že byl starším. Kdyby jím nebyl, mohl se jím rychle stát! V armádě se tomu říká „povýšení v polí“. Někdy se takové věci dělají i v Církvi.

Otec nevěděl, jak má svého syna vysvětit. Dal jsem mu ruce kolem ramen a při obřadu jsem ho vedl. Když domluvil, z mladého muže byl starší. Potom se přihodilo něco nádherného. Situace se zcela změnila a otec se synem se objali. Bylo evidentní, že k tomu ještě nikdy nedošlo.

Otec se slzami v očích řekl: „Své ostatní syny jsem vysvětit nemohl.“

Pomyslete, čeho víc bylo dosaženo, než když chlapce vysvětil někdo jiný – třeba i apoštol.

Ačkoli je kněžství v současné době na celém světě, vyzýváme každého staršího a vysokého kněze, každého nositele kněžství, aby stál – jako Gedeonova malá, ale silná jednotka o 300 mužích – *na svém místě*. Nyní musíme v každém starším a vysokém knězi, v každém kvoru a skupině, a v otcích všech rodin probudit moc kněžství Všemohoucího.

Pán řekl, že „slabé věci světa vyjdou a potrou mocné a silné“²⁶.

Také prorok Nefi mluvil o „[moci]

Beránka Božího, jak sestoupila na svatě z církve Beránkovy a na lid smlouvy Páně, který byl rozptýlen po celé tváři země“, a řekl, že „byli ozbrojeni spravedlivostí a mocí Boží ve veliké slávě“²⁷.

Potřebujeme každého. Unavení nebo zmožení nebo líní, a dokonce i ti, jež svazují pocity viny, musejí být uzdraveni prostřednictvím pokání a odpuštění. Příliš mnoho našich bratří v kněžství žije pod úrovní toho, na co mají právo a co od nich očekává Pán.

Musíme jít vpřed s plnou důvěrou v nebeskou moc kněžství. Poznání toho, kdo jsme, co máme a jaká je naše úloha v díle Všemohoucího, je pro nás zdrojem síly a povzbuzení.

Pán řekl: „Já, Pán, jsem zavázán, když činíte to, co říkám; ale když nečiníte to, co říkám, nemáte žádného zaslíbení.“²⁸

Na domovy bez kněžství musejí dohlížet kněžská kvora, a musejí jim sloužit. Tímto způsobem nenajdeme žádné požehnání, jež by v domovech v Církvi chybělo.

Před lety se jedna rodina shromáždila u postele jedné staříčké menší ženy z Dánska. Byl mezi nimi

i její vzpurný syn středního věku. Posledních několik let bydlel doma.

Se slzami v očích prosil: „Mami, musíš žít! Mami, nesmíš umřít!“ Řekl: „Mami, nesmíš odejít. Nedovolím, abys odešla.“

Maličká matka se na svého syna podívala a s lámavým dánským přízvukem řekla: „Ale de je tvoje síla?“ – Kde je tvoje síla?

Pavel řekl:

„[Jsme] vzdělaní na základ apoštolský a prorocký, kdež jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus,

Na němž všecko stavení příslušně vzdělané roste v chrám svatý v Pánu.

Na kterémž i vy spolu vzděláváte se v příbytek Boží, v Duchu svatém.“²⁹

Není pochyb o tom, že dílo Páně zvítězí. To, že musíme shromáždit veškeré úsilí a sjednotit se, je dané.

Pravomoc kněžství je s námi. Poté, co jsme všechno sladili a zorganizovali, je teď naší zodpovědností, abychom v Církvi uvedli v činnost *moc* kněžství. *Pravomoc* v kněžství přichází tehdy, když jsme vysvěceni; *moc* v kněžství přichází tehdy, když věrně a poslušně ctíme své smlouvy. Zvyšuje se tím, že kněžství

uplatňujeme a používáme spravedlivě.

Otcové, rád bych vám připomněl posvátnou povahu vašeho povolání. Přímou od Pána získáváte moc kněžství k tomu, abyste ochraňovali svůj domov. Přijdou časy, kdy to jediné, co bude stát jako štít mezi vaší rodinou a protivníkovou zlomyslností, bude právě tato moc. Budete získávat vedení od Pána prostřednictvím daru Ducha Svätého.

Protivník nenarušuje aktivně naše církevní shromáždění – snad jen občas. Celkem vzato, můžeme se volně shromažďovat, aniž by nám v tom něco zásadně bránilo. Ale on a ti, kteří ho následují, trvale útočí na domov a na rodinu.

Hlavním cílem veškeré aktivity v Církvi je to, aby muž s manželkou a dětmi mohli být doma šťastní, ochraňováni zásadami a zákony evangelia a bezpečně zpečetěni ve smlouvách věčného kněžství.

Každý zákon, zásada a moc, každé přesvědčení, každý obřad a každé vysvěcení, každá smlouva, každý proslov a každá svátost, každá rada a napomenutí, pečetění, povolání, uvolnění, služba – to vše má jako hlavní

cíl zdokonalení jednotlivce a rodiny, neboť Pán řekl: „Toto je dílo mé a sláva má – uskutečnit nesmrtelnost a věčný život člověka.“³⁰

Vydávám svědectví o moci kněžství, jež byla dána Církvi a jež nás ochraňuje a vede. A protože ji máme, nemusíme se bát budoucnosti. Strach je protikladem víry. Jdeme kupředu s jistotou, že nad námi bude bdít Pán – obzvláště v rodině. O Něm vydávám svědectví ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Thomas S. Monson, „Correlation Brings Blessings“, *Relief Society Magazine*, Apr. 1967, 247.
2. Viz Soudců 7:4–8.
3. Mormon 8:30; viz také Nauka a smlouvy 45:26; Joseph Smith–Matouš 1:23, 28.
4. Nauka a smlouvy 45:26; viz také Nauka a smlouvy 88:91.
5. Nauka a smlouvy 52:14.
6. Viz Nauka a smlouvy 10:22–23.
7. Viz Zjevení 12:7–9; Nauka a smlouvy 29:36–37; 76:25–26.
8. Soudců 7:21.
9. Nauka a smlouvy 112:30.
10. Viz Joseph Smith–Životopis 1:17.
11. Viz Joseph Smith–Životopis 1:33–34, 59.
12. Viz Úvod ke Knize Mormonově; Nauka a smlouvy 135:3.
13. Viz Joseph Smith–Životopis 1:68–69.
14. Nauka a smlouvy 13:1.
15. Viz Nauka a smlouvy 27:12–13.
16. Nauka a smlouvy 107:3.
17. Viz Nauka a smlouvy 107:2–4; viz také Židům 7:1–4; Alma 13:15.
18. Viz Nauka a smlouvy 42:58.
19. Viz 1. Nefi 14:14.
20. 1. Nefi 14:12.
21. Joseph Fielding Smith, Conference Report, Oct. 1968, 123.
22. Viz Boyd K. Packer, „What Every Elder Should Know—and Every Sister as Well: A Primer on Principles of Priesthood Government“, *Tambuli*, Nov. 1994, 15–24.
23. Viz *Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith* (2003), 138; Překlad Josepha Smitha, Genesis 14:28–31.
24. Harold B. Lee, „Preparing Our Youth“, *Ensign*, Mar. 1971, 3; zvýraznění přidáno.
25. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 287.
26. Nauka a smlouvy 1:19.
27. 1. Nefi 14:14.
28. Nauka a smlouvy 82:10.
29. Efezským 2:20–22.
30. Mojžíš 1:39.

Julie B. Becková

Generální presidentka Pomocného sdružení

„A na služebnice v těch dnech vyleji Ducha svého“

Víme, že jsme úspěšné, pokud žijeme tak, abychom byly hodny obdržet Ducha a abychom věděly, jak Ho následovat.

Minulý rok jsem se v mnoha zemích setkala s tisíci žen Svatých posledních dnů. Seznam problémů, s nimiž se sestry potýkají, je dlouhý a neradostný. Jsou na něm rodinné starosti, finanční zkušky, pohromy, nehody i nemoci. Je na něm mnoho rozrušení a nedostatek pokoje a radosti. Navzdory zprávám v populárních médiích není nikdo dost bohatý, dost krásný ani dost chytří na to, aby se vyhnul zkouškám ve smrtelnosti.

Otázky, které sestry pokládají, jsou vážné a prozíravé. Vyjadřují obavy z budoucnosti, lítost z nenaplněných očekávání, jistou váhavost a oslabené vnímání vlastní hodnoty. Také si ale velmi přejí dělat to, co je správné.

Čím dál tím víc mne naplňují nesmírné svědectví o tom, jakou hodnotu dcery Boží mají. Tolik toho na nich závisí. Při setkáních se sestrami jsem pocítila, že dosud nikdy nebylo tolik potřeba prohlubovat víru a osobní spravedlivost. Dosud nikdy nebylo tolik potřeba, aby rodiny a domovy byly

silné. Dosud nikdy nebylo tolik příležitostí pomáhat potřebným. Jak můžeme prohlubovat víru, posilovat rodiny a poskytovat pomoc?¹ Jak může žena v této době nalézat odpovědi na své otázky a stát pevně a neochvějně navzdory neuvěřitelným protivenstvím a obtížím?

Osobní zjevení

Dobrá žena ví, že nemá dost času, energie ani příležitostí k tomu, aby se postarala o všechny lidi nebo aby vykonala všechny hodnotné věci, po kterých v srdci touží. Pro většinu žen život není poklidný, a zdá se, že každý den musejí vykonat milion věcí, z nichž většina je důležitých. Dobrá žena musí neustále odolávat lákavým a klamným sdělením z mnoha zdrojů, které jí říkají, že má nárok na více volného času bez zodpovědnosti a že si v životě zaslouží více pohodlí a nezávislosti. Díky osobnímu zjevení si však může stanovit správné priority a procházet životem se sebedůvěrou.

Schopnost zasloužit si osobní